

To 12.3.2026 Carelia-sali

POHJOISEN VALO

Heikki Hattunen,
tenori

Anna-Maria Helsing,
kapellimestari

JOENSUUN KAUPUNGINORKESTERI

www.joensuunkaupunginorkesteri.fi

Ohjelma

Anna Thorvaldsdottir: Illumine, 7'

Jean Sibelius: Kuusi laulua, sovittanut Jaakko Kuusisto, 15'

Men min fågel märks dock icke

Svarta rosor

Sippan

Törnet

Flickan kom ifrån sin älsklings möte

Var det en dröm?

Wilhelm Stenhammar: Fylgia, 2'

Wilhelm Stenhammar: Stjärnöga, sov. Emmy Lindström, 2'

Wilhelm Stenhammar: Sinfonia nro 2 g-molli op. 34, sov. Emmy Lindström, 46'

Allegro energico

Andante

Scherzo: Allegro, ma non troppo presto

Finale: Sostenuto – Allegro vivace

Esiintyjät

Heikki Hattunen, tenori

Heikki Hattunen työskentelee Suomen Kansallisoopperassa, johon hänet kiinnitettiin vuonna 2020. Debyyttinsä siellä hän teki kaudella 2018–2019 laulamalla roolit kahdessa kantaesityksessä, Pikaparantolassa ja Jäässä. Ennen Oopperaa hän työskenteli yhdeksän vuotta Tampereen ortodoksisen seurakunnan kanttorina. Hattuset asuvat edelleen Tampereella, ja Heikki junaileekin jatkuvasti Helsinkiin.

Ennen Tampereelle muuttoa he asuivat Joensuussa, mistä valmistuivat teologian maistereiksi. Heikillä pääaineena oli ortodoksinen kirkkomusiikki. Ehtipä hän noina vuosina olla pätkät kanttorinsijaisena Joensuun, Taipaleen ja Ilomantsin ortodoksisissa seurakunnissa, ja usein keikoilla Heinäveden luostareissa. 2019 Heikki valmistui musiikin maisteriksi Sibelius-Akatemiasta, missä hän opiskeli laulua lied- ja oratoriolinjalla opettajanaan Petteri Salomaa. Muita opettajia hänellä ovat olleet mm. Aleko Lebedinski, Jaakko Ryhänen, Ulla Raiskio ja Dale Fundling. Nykyisin häntä opettaa Olga Heikkilä, joka hänkin opiskeli kirkkomusiikkia Joensuussa yhtä aikaa Heikin kanssa, ja laulaa nykyisin New Yorkin Metropolitan Ooppera myöten.

Vuonna 2025 Heikki voitti Kansainvälisen Toivo Kuula -laulukilpailun Alavudella, ja debytoi Varsovan filharmonian solistina Orffin Carmina buranassa neljän konsertin Puolan-kiertueella. Hän myös debytoi Dvořákin Requiemin solistina Helsingin tuomiokirkossa ja

Spolettan roolissa Puccinin Toscassa Kansallisoopperassa. Suomen Kulttuurirahasto myönsi hänelle apurahan ulkomaan koelaulumatkoihin. Heikki myös allekirjoitti edustus-sopimuksen tukholmalaisen Good Company Agencyn kanssa.

Muita merkittäviä rooleja Heikille ovat olleet Lenski Tšaikovskin Jevgeni Oneginista, Ensimmäinen mies Kokkosen Viimeisistä kiusauksista, Monostatos Mozartin Taikahuilusta, Savonlinnan oopperajuhlilla 2023, ja Nemorino Donizettin Lemmenjuomasta, Joensuussa 2021. Tuolloin, korona-aikana, Joensuu oli hetken aikaa Suomen ainoa paikka, missä esitettiin oopperaa. Kirkkomusiikkiteoksista merkittävimpiä ovat Verdin Requiem, Ivan Moodyn Passion and resurrection, Janne Salmenkankaan Maria-oratorio ja J.S. Bachin suurteosten evankelistahtävät.

Niistä Johannes-passion Heikki laulaa tänä pääsiäisenä Seinäjoella, Helsingissä ja Tampereella niin evankelistan kuin tenoriaariatkin. Kesäkuussa hän vierailee Värmlandissa, Borgvik Classic Festivalilla Ruotsin suurimmassa ladossa.

Anna-Maria Helsing, kapellimestari

Anna-Maria Helsing on kerännyt mainetta erityisesti johtavien pohjoismaisten orkesterien ja oopperatalojen kapellimestarina. Hänet valittiin Lontoon BBC Concert Orchestran ylikapellimestariksi vuonna 2023. Vuosina 2010–2013 Helsing toimi Oulu Sinfonian ylikapellimestarina, ja oli samalla ensimmäinen ylikapellimestariksi nimitetty nainen Suomessa.

Lyhyen ajan sisällä Helsing on johtanut kaikkia Suomen ja Ruotsin suurimpia orkestereita sekä useita orkestereita muissa Pohjoismaissa, Baltiassa, Saksassa, Sveitsissä, Espanjassa ja Iso-Britanniassa. Hän on työskennellyt useiden suurten orkesterien kanssa ulkomailla, mm. Philharmonia Orchestra, Royal Philharmonic Orchestra, Royal Scottish National Orchestra, BBC Philharmonic Orchestra, Viron kansallisorkesteri, Islannin sinfonia-orkesteri, Norska radions symfoniorkester, Barcelona Symphony Orchestra ja Musikkollegium Winterthur. Lisäksi hän on johtanut produktioita Suomen kansallis-oopperassa, Savonlinnan Oopperajuhlilla, Tanskan ja Ruotsin kuninkaallisissa oopperoissa, Islannin oopperassa, Göteborgin oopperassa ja Tukholman Folkoperanissa.

Viime kausien kohokohtia ovat olleet mm. Kiinan kiertue BBC Concert Orchestran kanssa, ensiesiintyminen Budapest Festival Orchestran kapellimestarina Budapestissä sekä useat uusintavierailut, joista voidaan mainita Radion Sinfoniaorkesteri, Oulu Sinfonia, Estonian Sinfonietta, Jönköpings Sinfonietta ja Norrbottens Kammarorkester.

Päätettyään opintonsa Sibelius-Akatemiassa Leif Segerstamin kapellimestariluokalla Helsing sai kutsun osallistua Lontoossa Allianz-säätiön kansainväliseen Conductors' Academy -koulutukseen, jossa häntä ohjasivat mm. Esa-Pekka Salonen ja Gustavo Dudamel.

Vuonna 1999 Helsing voitti ensimmäisen palkinnon Varsovan kansainvälisessä uuden musiikin kilpailussa nuorille taiteilijoille. Hän suoritti viulunsoiton diplomitutkinnon Pietarsaaren konservatoriossa sekä Bydgoszczin musiikkikorkeakoulussa Puolassa ja on osallistunut Jorma Panulan, Vladimir Jurowskin ja John Carewen mestarikursseille.

Erityisen lähellä Helsingin sydäntä ovat modernismi ja nykymusiikki.

Teosesittelyt

Anna Thorvaldsdottir: Illumine

Anna Thorvaldsdottir (Þorvaldsdóttir, s. 1977) opiskeli ensin sellistiksi, mutta suuntautui säveltämiseen, jota hän opiskeli ensin Islannin taideakatemiassa ja sitten Kalifornian yliopistossa San Diegossa. Hänen läpimurtonaan voi pitää orkesteriteos Dreamingia (2008), joka sai vuonna 2012 Pohjoismaiden neuvoston musiikkipalkinnon. Sen jälkeen ovat huomiota herättäneet mm. Esa-Pekka Salosen New Yorkissa kantaesittämä METACOSMOS (2017), Anna-Maria Helsingin Göteborgissa kantaesittämä AION (2018), sekä Eva Ollikaisen BBC:n Proms-festivaaleilla kantaesittämä ARCHORA (2022).

Thorvaldsdottirin musiikilla on vahva yhteys islantilaiseen luontoon. Siitä seuraa jyrkkiä kontrasteja ja karua kauneutta, jotka avautuvat hyvin muille Pohjolan asukeille. Illumine on jousioktetille vuonna 2015 sävelletty teos, jonka kantaesitti Matthias Pintscherin johtama ranskalainen nykymusiikkiryhtye Ensemble Intercontemporain. Säveltäjä kertoo, että teoksen ”inspiraatio perustuu aamunkoittoon ja valon ja pimeän väliseen suhteeseen – etenkin noihin ensimmäisiin valonsäteisiin ja hienovaraisiin rytmeihin, jotka ilmaantuvat sarastuksen sykkivän tanssin myötä.”

Aamun horisontti aukeaa Illuminessa klusterimaisena sointimattona, jossa yön viileät varjot tuntuvat värisevän jousitremoloissa. Napsahtelevat pizzicatot voisivat tavoitella pieniä valonpilkahduksia, mutta raskaana vellova jousitekstuuri muistuttaa, että aamunkoitto on sekä mielen että luonnon ilmiö. Kohmeinen äänimaisema herää hiljalleen eloon, karistaa yön varjoja ja kurottaa korkeuksiin viimeisessä valonleimahduksessa.

Jean Sibelius: Kuusi laulua, orkesterille sovittanut Jaakko Kuusisto

Jean Sibelius (1865–1957) pystyi yksinlauluissaan antautumaan varauksetta romanttiselle ajatusmaailmalle. Johan Ludvig Runebergin runot antoivat Sibeliuksen musiikille skandinaaviset koordinaatit sekä ihanteellisuutta, joka kuului jo menneeseen aikaan. Sibelius inspiroitui myös aikansa uusimmasta ruotsinkielisestä runoudesta ja seurasi varmasti sen tyyliä ja rytmiä.

Vuosisadan kynnyksellä 1899-1900 valmistunut laulukokoelma op. 36 edustaa Sibeliuksen laulutaidettaan täyteläisimmillään. Runebergin runoon sävelletyssä laulussa Men min fågel märks dock icke op. 36/2 (”Mutta minun lintuni ei vain saavu”) tyttö odottaa rakastettuaan kuin keväisiä muuttolintuja, eikä löydä joutsenten, telkkien, leivojen ja kuovien joukosta omaansa. Sibelius oli ahkera lintujen tarkkailija ja kevätmuutto on suurta toiveiden ja tässä tapauksessa myös epätoivon aikaa.

Ernst Josephsonin runoon sävelletyssä värisyttävässä melodraamassa Svarta rosor op. 36/1 kuolemantunnot liittyvät elämänviettiin. Laulussa sydämessä kasvava ruusu raastaa sitä piikeillään ja kukkii kuolemanvalkein, verenpunaisin, sekä yhä uudelleen myös surun mustin kukin. Sibelius yhdistää taitavasti viattoman romanttisuuden symbolistisen taidevirtauksen syvyksiin.

Sibeliuksen varsinaiset kukkaislaulut op. 88 syntyivät vuonna 1917. Vuokko (Sippan, Runeberg) värisee varhaiskevään kylmyydessä, mutta soitinnus tavoittaa laulun livertelevät sävyt. Melodia flirttailee ja kertoo, että vuokon kauneus lakastuu poimittaessa, mutta kertojan rakkautta ei viilennä mikään. Villiruusu (Törnet, Runeberg) nököttää vieroksuttuna, mutta muistuttaa kuinka luonnossa piikikkäimmätkin kasvit puhkeavat rakastettuina – auringon valossa – kukkaan.

Vuonna 1904 valmistuneet op. 37 laulut päättää Runebergin runoon sävelletty suuren tyylin draama. Flickan kom ifrån sin älsklings möte ("Tyttö saapui rakastetun kohtaamisesta") on kirjoitettu kansanballadin tyyliin. Kahdessa säkeistössä äiti ihmettelee tyttären punaisia käsiä ja huulia ja tytär kertoo poimineensa ruusuja ja syöneensä marjoja. Totuus paljastuu kolmannessa säkeistössä, kun tyttären kalpeat posket kavaltavat rakastetun uskottomuuden.

Op. 37:stä löytyy lauluja, joissa Sibelius tarjoaa esittäjälle mahdollisuuden oopperamaiseen ilmaisuun. J. J. Wecksellin tekstiin sävelletyssä kadotetun rakkauden uljasryhtisessä muistelmassa Var det en dröm? ("Oliko se unta?") Sibelius antaa laulajansa venyttää voimavaransa äärimmilleen kuin todistaakseen, ettei mikään pala niin komeasti kuin menetetty rakkaus.

Wilhelm Stenhammar: Fylgia op. 16, Sjärnöga op. 20

Wilhelm Stenhammar (1871–1927) suuntautui alkuun musiikkiopinnoissaan pianonsoittoon, jota hän opiskeli mm. Berliinissä. Ensimmäinen merkittävä sävellys olikin pianokonsertto op. 1, jonka solistina hän soitti kantaesityksessä 1894. Myöhemmin Stenhammar on tuotu esiin ruotsalaisen romantiikan johtohahmona ja nimenomaan soitinmusiikin säveltäjänä, vaikka hänen tuotantoonsa mahtuu paljon myös vokaalimusiikkia.

Fylgia op. 16/4 on Gustav Frödingin runoon valmistunut yksinlaulu, jonka Stenhammar julkaisi vuonna 1894. Fröding ja Runeberg olivat sekä Stenhammarille että Sibeliukselle läheisiä runoilijoita ja heidän lauluistaan löytyy yhteisiä piirteitä, harrasta ihanteellisuutta ja pohjoista alakuloa.

Fylgia on skandinaavisen taruston henkiolento, joka kulkee elämän varrella näkymättömänä ihmisen rinnalla. Runon laulaja takertuu hädissään pakenevaan hahmoon, joka näyttäytyy ihmisille yleensä unessa, kuten viimeisessä säkeistössä vihjataan. Laulun piano-osuus oli niin laaja, että se painettiin erikseen – ja sen vuoksi se muuntuu luontevasti orkesterille.

Runoilija Bo Bergman oli Stenhammarin ystävä, jonka runoihin valmistui vuonna 1904 viiden laulun sarja op. 20, säveltäjän suotuin lauluopus. Kokoelman aloittava Stjärnöga käynnistyy melankolisen kansanlaulun tavoin. Kuten Fylgiassa, laulaja kaihoaa nuoruudessaan kohtaamaansa, mutta vuosien varrella tavoittamattomiin kadonnutta "Tähtisilmää".

Teksti viittaa osaltaan ruotsalaisen virsikirjan virteen 414 Led, milda ljus, i dunkel, dimfyllt värld (suomalaisessa Oi, kuinka onkaan autuas). Laulussa mystinen hahmo auttaa laulajaa etsimään tietä pimeydestä valoon ja Stenhammar kertoi viimeisen säkeistön rakentavan sillan henkilökohtaisen ja hengellisen välille.

Vuonna 1984 syntynyt ruotsalainen säveltäjä, viulisti ja sovittaja Emmy Lindström on tullut tunnetuksi uusromanttiseksi luonnehditusta musiikistaan.

"Minulla on elämänpituinen suhde Wilhelm Stenhammariin oppi-isänäni ja sielunveljenäni", kertoo Lindström. "Sitä voi ehkä pitää vanhanaikaisena, mutta olen tunnistanut ajassamme kehityksen, jossa erilaiset musiikkityylit voivat elää rinnakkain, aivan kuten erilaiset ihmiset."

Wilhelm Stenhammar: Sinfonia nro 2 g-molli op. 34

Wilhelm Stenhammarin lähtökohdat säveltäjän uralle olivat suotuisat. Isä oli säveltäjä ja arkkitehti Per Ulrik Stenhammar ja äiti kreivitär Louise Rudenschöld. Opiskeltuaan ensin Tukholmassa ja sitten Berliinissä Stenhammar teki läpimurtonsa pianistina ja säveltäjänä ensimmäisellä pianokonsertollaan (1893).

Stenhammarin ensimmäinen sinfonia F-duuri kantaesitettiin vuonna 1903, mutta kuultuaan Jean Sibeliuksen toisen sinfonian hän veti teoksen julkisuudesta uudistettavaksi. "Se on aika hyvä, mutta menee pintaa pitkin... Sinä olet ravistellut minua niin, etten sitä unohda", Stenhammar kirjoitti Sibeliukselle, jonka musiikin esitaistelija hänestä tuli kapellimestarina.

Ensimmäisen sinfoniansa Stenhammar jätti pian taakseen keskittyen seuraavaksi orkesterin johtamiseen. Vuonna 1907 Stenhammar aloitti työn Göteborgin sinfoniaorkesterin kapellimestarina. Lomaillessaan vuonna 1911 Italiassa Stenhammar luonnosteli Rooman Villa Borghesessa uuden sinfonian g-molli op. 34. Stenhammar omisti toisen sinfonian vuonna 1915 "rakkaile ystävilleen, Göteborgin sinfoniaorkesterin jäsenille" ja luonnehti teosta "kaikesta prameilusta vapaaksi, vakavaksi ja rehelliseksi musiikiksi".

Stenhammar tavoittelee g-molli-sinfoniassaan op. 34 skandinaavisuutta, jossa on väistetty kansallisromantiikan sudenkuopat. Hän torjui myös Richard Straussin hedonismia ja materialismia. Wagnerin karsastaminen oli kasvanut samaan tahtiin kuin säveltäjään liittynyt suursaksalainen kultti eteni ennen ensimmäistä maailmansotaa. Stenhammar halusi etsiä uutta tietä, johon suuntaa näyttivät Sibelius ja Nielsen.

Toisen sinfonian ensimmäinen osa (Allegro energico ma elastico) käynnistyy unisonoteemalla, josta erottuu kansanlaulun sekä arkaaisten vokaalipolyfonian piirteitä. Nuo ainekset on tietoisesti etäännytetty lähtökohdistaan ja alistettu energisen ja joustavan sonaattimuodon käsittelyyn. Tyypillistä on myös kirkkosävellajien käyttäminen romanttisen duuri-molli-tonaalisuuden sijaan. Avausosan ulkoisen määrätietoisuuden ja orkestraalisen viimeistelyn alta kuultaa runollinen kaihomielinen.

Traaginen vire voimistuu surumarssin tapaan polveilevasta hitaasta osasta (Andante). Stenhammar mainitsi osan innoituksen olevan peräisin Aiskhyloksen Prometheuksesta, mutta musiikkia luonnehtii enemmän intiimi myötäeläminen kuin suuri draama. Scherzossa (Allegro ma non troppo vivace) on jälleen kansantanssin poljentoa ja miehekästä huumoria. Puupuhaltimille ja käyrätorville sävellettyä välitaitetta voi pitää kunnianosoituksena Göteborgin sinfonikkojen soittajille.

Finaali alkaa hitaalla ja tuikealla johdannolla (Sostenuto), joka esittelee teemat päätaitteen (Allegro vivace) fuugaan ja siihen liittyviin kohtauksiin. Moniäänisenä taidonnäytteenä fuuga kokoaa eepisesti yhteen teoksen eri piirteet, energisen palon, reippaan huumorin ja hiljaisen lyryisyyden. Koko sinfonian virtaviivainen jäsentely ja tyylikäs orkesterinkäsittely kertovat suvereenista taiteilijasta.

Kirjoittaessaan teoksestaan Sibeliukselle Stenhammar ei peitellyt tyytyväisyyttään: ”Kokonaisuudessaan olen tyytyväinen sinfoniaan, niin tyytyväinen, että kaipaen jo seuraavan säveltämistä.” Kolmas sinfonia tyrehtyi kuitenkin ensimmäisiin luonnoksiin ja säveltäjän yltynyt itsekritiikki jätti muunkin tuotannon suppeaksi.

Antti Häyrynen

Laulujen sanat

Jean Sibelius:

Men min fågel märks dock icke / Mutta minun lintuani ei kuitenkaan näy missään
san. Johan Ludvig Runeberg (1804–1877)

Svanen speglas re’n i sundet,
knipans vita vingar vina,
lärkan höres högt i höjden,
spovens rop kring kärret rullar,

våren samlar sina skaror,
får sin fågelflock tillbaka,
väntar dem med sol och värme,
lockar dem med långa dagar.

Och jag, arma flicka, fiker,
söker skingra saknans mörker,
vårda värmen i mitt sinne,
vill som våren vänlig vara,
synas ljus som sommardagen.

Och jag gläds, fast sorgen gnager,
ler, fast tåren trängs i ögat,
men min fågel märks
dock icke.

Joutsen heijastuu jo salmen pinnasta,
telkän valkeat siivet suhisevat,
kiuru kuuluu kovaa korkeuksista,
kuovin huuto ympäri suon kiertää,

kevät kokoaa joukkojaan,
saa lintuparvensa takaisin,
odottaa niitä auringon ja lämmön kanssa,
houkuttelee niitä pitkillä päivillä.

Ja minä, tyttöparka,
yritän hälventää kaipauksen pimeyttä,
hellin lämpöä mielessäni,
haluan olla lempeä kuin kevät,
näyttää valoisalta kuin kesäpäivä.

Ja minä iloitsen, vaikka suru kalvaa,
hymyilen, vaikka kyynel tunkee silmään,
mutta minun lintuani ei kuitenkaan
näy missään.

suom. Heikki Hattunen

Jean Sibelius:
Svarta rosor / Mustat ruusut
san. Ernst Josephson (1851–1906)

Säg, hvarför är du så ledsen i dag,
du, som alltid är så lustig och glad?
Och inte är jag mera ledsen i dag
än när jag tyckes dig lustig
och glad;
ty sorgen har nattsvarta rosor.

I mitt hjärta der växer ett rosendeträd
som aldrig nånsin vill lemna mig fred,
och på stjelkarne sitter det tagg vid tagg,
och det vållar mig ständigt sveda
och agg;
ty sorgen har nattsvarta rosor.

Men af rosor blir det en hel klenod,
än hvita som döden,
än röda som blod.
Det växer och växer. Jag tror jag förgår,
i hjerträdets rötter det rycker och slår;
ty sorgen har nattsvarta rosor.

Jean Sibelius:
Sippan / Vuokko
san. Johan Ludvig Runeberg

Sippa, vårens första blomma,
om jag bröt dig, om jag gav dig
åt den älskade, den kalla!
Bröt jag dig, jag skulle ge dig,
gav jag dig, jag skulle säga:

”Nära drivans kant, o flicka,
växte vårens första blomma,
som vid isen av ditt hjärta
blommar upp
min trogna kärlek,
bävande för vinterkylan,
men ej kvävd av den,
ej skördad.”

Kerro, miksi olet niin surullinen tänään,
sinä, joka olet aina niin hauska ja iloinen?
Enkä minä ole tänään sen surullisempi
kuin silloin, kun olin mielestäsi hauska
ja iloinen;
sillä surulla on yönmustat ruusut.

Minun sydämessäni kasvaa ruusupuun,
joka ei milloinkaan jätä minua rauhaan,
ja sen varsissa on piikki piikin vieressä,
ja se tuottaa minulle alituisesti kipua
ja kaunaa;
sillä surulla on yönmustat ruusut.

Mutta ruusuista tulee kokonainen aarre,
välillä valkea kuin kuolema,
välillä punainen kuin veri.
Se kasvaa ja kasvaa. Saatan kuolla,
sydämeni puun juuria kiskoo ja lyö;
sillä surulla on yönmustat ruusut.

suom. Heikki Hattunen

Vuokko, kevään ensimmäinen kukka,
taitanko sinut, annanko sinut
kylmälle rakastetulle!
Jos taittais sinut, antaisin sinut,
jos antaisin sinut, sanoisin:

”Lähellä kinoksen reunaa, oi tyttö,
kasvoi kevään ensimmäinen kukka,
niinkuin sinun sydämesi jään vierellä
herää kukoistukseen
minun uskollinen rakkauteni
peläten talvipakkasta,
mutta se ei tukehtunut siihen,
eikä sitä kerätty pois.

suom. Heikki Hattunen

Jean Sibelius:
Törnet / Orjantappura
san. Johan Ludvig Runeberg

Törne, du min syskonplanta,
svept i vinterns is, försmås du,
höljd av taggar hatas du.

Men jag tänker: "Kommer våren,
slår du ut i blad och rosor,
och en växt finns ej påjorden,
ljuv och älskad såsom du.

O, hur mången törnestängel
står ej naken i naturen,
som behövde kärlek blott,
blott en solblick av ett hjärta,
för att kläda sig i rosor
och vart väsens glädje bli!"

Orjantappura, sinä sisaruskasvini,
talven jäähän kääritty, sinua halveksitaan,
piikkien peittämä, sinua vihataan.

Mutta minä ajattelen: "Kun tulee kevät,
sinä puhkeat lehtiin ja ruusuihin,
ja sellaista kasvia ei ole maan päällä,
ihastuttavaa ja rakastettua kuin sinä.

Oi, kuinka monta piikkivartta
seisoo paljaana luonnossa,
jotka tarvitsisivat rakkautta ainoastaan,
ainoastaan sydämen aurinkokatsetta
pukeutuakseen ruusuihin
ja tullakseen kaikkien olentojen iloksi!"

suom. Heikki Hattunen

Jean Sibelius:
Flickan kom ifrån sin älsklings möte / Tyttö tuli tapaamasta rakastettuaan
san. Johan Ludvig Runeberg

Flickan kom ifrån sin älsklings möte,
kom med röda händer. Modern sade:
"Hvaraf rodna dina händer, flicka?"
Flickan sade: "Jag har plockat rosor
och på törnen stungit mina händer."

Åter kom hon från sin älsklings möte,
kom med röda läppar. Modern sade:
"Hvaraf rodna dina läppar, flicka?"
Flickan sade: "Jag har ätit hallon
och med saften målat mina läppar."

Åter kom hon från sin älsklings möte,
kom med bleka kinder. Modern sade:
"Hvaraf blekna dina kinder, flicka?"
Flickan sade: "Red en graf, o moder!
Göm mig der och ställ ett kors deröfver,
och på korset rista, som jag säger:

"En gång kom hon hem med röda händer,
ty de rodnat mellan
älskarns händer.

Tyttö tuli tapaamasta rakastettuaan,
tuli kädet punaisina. Äiti sanoi:
"Mistä kätesi ovat punehtuneet, tyttö?"
Tyttö sanoi: "Poimin ruusuja
ja käteni tökkäsivät piikkeihin."

Jälleen hän tuli tapaamasta rakastettuaan,
tuli huulet punaisina. Äiti sanoi:
"Mistä huulesi ovat punehtuneet, tyttö?"
Tyttö sanoi: "Söin vadelmia
ja huuleni värjäytyivät mehusta."

Jälleen hän tuli tapaamasta rakastettuaan,
tuli posket kalpeina. Äiti sanoi:
"Mistä poskesi ovat kalvenneet, tyttö?"
Tyttö sanoi: "Valmista hauta, oi äiti!
Kätke minut sinne ja aseta sen päälle risti,
ja ristiin kaiverra, mitä sanon:

"Kerran hän tuli kotiin kädet punaisina,
sillä ne olivat punehtuneet
rakastetun käsien välissä.

En gång kom hon hem med röda läppar,
ty de rodnat under
älskarns läppar.
Senast kom hon hem med bleka kinder,
ty de bleknat genom
älskarns otro!"

Kerran hän tuli kotiin huulet punaisina,
sillä ne olivat punehtuneet
rakastetun huulten alla.
Viimeiseksi hän tuli kotiin posket kalpeina,
sillä ne olivat kalvenneet
rakastetun uskottomuudesta!"

suom. Heikki Hattunen

Jean Sibelius:

Var det en dröm? / Oliko se unta?

san. Josef Julius Wecksell (1838–1907)

Var det en dröm, att ljuvt engång
jag var ditt hjärtas vän?
Jag minns det som en tystnad sång,
då strängen darrar än.

Jag minns en törnros av dig skänkt,
en blick så blyg och öm;
jag minns en avskedstår, som blänkt.
Var allt, var allt en dröm?

En dröm lik sippans liv så kort
uti en vårgrön ängd,
vars fågling hastigt vissnar bort
för nya blommors mängd.

Men mången natt jag hör en röst
vid bittra tårars ström:
göm djupt dess minne i ditt bröst,
det var din bästa dröm!

Oliko se unta, että kerran suloisesti
olin sinun sydämesi ystävä?
Muistan sen hiljaisena lauluna,
kun kieli vielä väräjä.

Muistan villiruusun jonka annoit,
katseen niin ujon ja hellän;
muistan kiiltävän jäähyväiskyöneleen.
Oliko kaikki, oliko kaikki unta?

Uni, kuin vuokon elämä, niin lyhyt
kevätvihreällä niityllä,
jonka kauneus kuihtuu nopeasti pois
uusien kukkajoukkojen edestä.

Mutta monina öinä kuulen äänen
katkerien kyynelten tulvassa:
kätke sen muisto syvälle rintaasi,
se oli paras unesi!

suom. Heikki Hattunen

Wilhelm Stenhammar (1871–1927):

Fylgia

san. Gustav Fröding (1860–1911)

Fylgia, Fylgia, fly mig ej,
när jag drags af det låga
mot dyn,
du skygga, förnäma, sky mig ej,
när med lumpna tankar
jag skymmer din veka gestalt,
som sväfvar i skönhet och stjärnglans
och drömmar af ljus för min syn
så nära mig, men så fjärran dock
som den fjärran, fjärran skyn,
du eftertrådda, du oåtkomliga,

Fylgia, Fylgia, älä pakene minua
kun alhaiset ajatukset vetävät minua
kohti mutaa,
sinä arka, ylhäinen, älä kaihda minua,
kun alhaisten ajatusten vallassa
peitän näkyvistä hennon muotosi,
joka leijuu kauneudessa ja
tähtiloistossa ja valoissa unissa näyssäni,
niin lähellä minua, mutta toki niin kaukana
kuin kaukainen, kaukainen taivas,
sinä kaihottu, sinä saavuttamaton,

du flicka af skönhetslängtan,
du väsen i dräkt af lifvets
skiraste silfverskir
med lyckliga drag och kärlekens
skäraste törnrosskimmer
i hyn.

Fylgia, Fylgia, fly mig ej,
du skygga, förnäma, sky mig ej,
fly mig ej, sky mig ej,
du min skönhetslängtan,
du som mot
dagens sorger
är min skyddande tröst i nattens syn!

Wilhelm Stenhammar:
Stjärnöga / Tähtisilmä
san. Bo Bergman (1869–1967)

Stjärnöga, du som jag mött
långt i försvunna tider,
nu är det kvälldags,
och trött min ungdom till vila skrider.

Irrbloss, som världen har tänt,
slockna så lätt i världen.
Stjärnöga, mycket har hänt,
sedan vi skildes på färden.

Villsam är vägen som går
fram genom mörka länder.
Stjärnöga, Stjärnöga,
när jag aldrig mer dina händer?

Tag mina händer och led mig
in i ditt ljusa rike.
Stjärnöga, giv mig din fred
och låt mig varda din like.

sinä kauneudenkaipuun tyttö,
sinä olemus puvussa, joka on elämän
kirkkain hopeaharso,
ja jolla on onnelliset piirteet
ja iholla rakkauden puhtain hohde,
villiriuusujen hohde.

Fylgia, Fylgia, älä pakene minua,
sinä arka, ylhäinen, älä kaihda minua,
älä pakene, älä kaihda,
sinä kauneudenkaipuuni,
sinä joka olet suojaava lohdutus
päivän murheita vastaan
öisessä näyssä!

suom. Heikki Hattunen

Tähtisilmä, sinä jonka tapasin
kaukana kadonneessa ajassa,
nyt on ilta, ja väsyneenä
nuoruuteni ryhtyy lepäämään.

Virvatuli, jonka maailma sytytti,
sammahtaa niin helposti maailmalla.
Tähtisilmä, paljon on tapahtunut
sen jälkeen kun erosimme taipaleella.

Harhaanjohtava on tie, joka menee
eteenpäin läpi synkkien maiden.
Tähtisilmä, Tähtisilmä, yllänpö
koskaan enää käsiisi?

Ota käsistäni kiinni
ja johda minut valoisaan valtakuntaasi.
Tähtisilmä, anna minulle rauhasi
ja anna minun tulla kaltaiseksesi.

suom. Heikki Hattunen

I VIULU

Mariko Matsumoto | konserttimestari
Alina Hiltunen
Lazar Nikolic
Sakari Tervo
Eeli Tervo
Kerttu Kaihola

II VIULU

Ilona Piirainen | äänenjohtaja
Elina Jalas | varaäänentohtaja
Grażyna Wendland-Górzyńska
Paweł Domański
Beata Kavander

ALTTOVIULU

Ulla-Riikka Karvinen | äänenjohtaja
Sławomir Górczyński
Katri Hänninen
Maya Bondarenko

SELLO

Akito Goto | soolosello
Piotr Sobczak | äänenjohtaja
Konstantin Mishukov | varaäänentohtaja
Ville Kivivuori

KONTRABASSO

Joel Madetoja | äänenjohtaja
Kari Räsänen | varaäänentohtaja

LYÖMÄSOITTIMET

Mitja Koskiluoma

HUILU

Alexander Viazovtsev | äänenjohtaja
Susanne Rull | varaäänentohtaja

OBOE

Jonna Staas | äänenjohtaja
Gabriela Dogaru | varaäänentohtaja

KLARINETTI

Petri Vallius | äänenjohtaja
Elina Pyykönen | varaäänentohtaja

FAGOTTI

Lauri Mykrä | äänenjohtaja
Natalie Zemba

KÄYRÄTORVI

Jussi Järvenpää | äänenjohtaja
Hannu Korkalainen | varaäänentohtaja

TRUMPETTI

Kyösti Varis | äänenjohtaja
Matti Rajas | varaäänentohtaja

PASUUNA

Kari Tiussa

TUUBA

Ari Varpula

HARPPU

Olga Benito Ramirez